Γιατί ο Χριστός ίδρωσε στον κήπο με ιδρώτα που έμοιαζε με θρόμβους αίματος; (Άγιος Νικόδημος Αγιορείτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 25 Απριλίου, 2016

ΜΕΛΕΤΗ ΚΖ'

Α'. Διότι προέβλεπε όλα τα πάθη που επρόκειτο να πάθη.

Β'. Διότι λυπόταν για τις αμαρτίες μας.

Γ'. Διότι προγνώριζε την αχαριστία μας.

Α'.

Σκέψου, αδελφέ, **τα αίτια που προξένησαν ένα τόσο παράξενο αποτέλεσμα στον Υιό του Θεού**, ώστε, ολόκληρος να στάζη ιδρώτα, που έμοιαζε με αίμα από κάθε μέρος του αγιώτατου σώματός του· «*Ο ιδρώτας του έγινε σαν σταγόνες αίματος, που έπεφταν στην γη*» (Λουκ. 22, 44). Και αυτά ήταν κυρίως τρία· α. Η πρόβλεψις των παθών, που επρόκειτο να πάθη· β'. η λύπη που δέχθηκε για τις αμαρτίες μας· και γ'. η πρόγνωσις της αχαριστίας μας.

Η α', λοιπόν, αιτία ήταν η πρόβλεψις των παθών του . Και αυτό συνέβη από το εξής· από την μία μεριά ο Κύριός μας γνώριζε πάρα πολύ καλά την αξία της θεϊκής του ζωής της οποίας μία και μόνο στιγμή ήταν πολυτιμότερη από την ζωή όλων των κτισμάτων, τόσο εκείνων, που είναι στη ζωή, όσο και εκείνων, που πρόκειται να έλθουν στην ζωή. Από την άλλη μεριά προέβλεπε καθαρά και ζωντανά ζωγραφισμένα όλα τα βάσανα, όλους τους ονειδισμούς όλα τα όργανα του θλιβερού του πάθους· εννοώ μαστιγώσεις, αγκάθια, καρφιά, χολή, σταυρό· και, για να μιλήσω σύντομα, προέβλεπε όλο εκείνο το αμέτρητο πέλαγος των παθών, που επρόκειτο να τον περικυκλώση μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, όπως έλεγε αντί γι' αυτόν ο προφήτης Δαυίδ· «*Με έζωσαν τα δεσμά του άδη και ο θάνατος μου έστησε τις παγίδες*» (Ψαλμ. 17,6).

Γι' αυτό ποιος μπορεί να καταλάβη σε τι είδος πολέμου και αγωνίας βρισκόταν η καρδιά του Ιησού μας; Και μάλιστα, διότι οι κατώτερες δυνάμεις της ψυχής του

στερήθηκαν κάθε παρηγοριά τον καιρό αυτόν, γιατί **δεν την επέτρεπε η θέλησις της θεότητας να μεταδοθή σ' αυτές** για να είναι τα βάσανα της θεϊκής του ανθρωπότητας ολόγυμνα και απόλυτα καθαρά. Έτσι με τον τρόπο αυτόν κρατώντας η θεότητα την χαρά στο ανώτερο μέρος της ψυχής του Κυρίου, δεν επέτρεπε να μεταδοθή ούτε μία σταλαγματιά από αυτήν στο κατώτερο και αισθητικό μέρος [Διότι είναι γνώμη των θεολόγων, ότι ο Κύριός μας έχοντας την μακάρια γνώσι και όρασι στο έπακρο και μέσα από αυτήν βλέποντας τον Θεό, όπως οι μακάριοι, χαιρόταν και αισθανόταν αγαλλίασι κατά το ανώτερο μέρος της ψυχής, δηλαδή νοερά, βρισκόμενος στα πάθη· όσον αφορά, όμως, το κατώτερο και αισθητικό μέρος της ψυχής, υπέμενε με τον φυσικό τρόπο, σαν να βρισκόταν σε δρόμο, όπως ακριβώς και οι άλλοι άνθρωποι]· γι' αυτό και έλεγε· «*Είναι λυπημένη η ψυχή μου μέχρι θανάτου*» (Ματθ. 26, 38). Στον πόλεμο αυτόν και την αγωνία που συνέβη στην καρδιά του Ιησού πριν ακόμη συμβή το πάθος, έπαθε ο Ιησούς όλα τα μαρτύρια του πάθους του και **τα έζησε όλα μαζί συγκεντρωμένα**, ενώ στο πραγματικό του πάθος επρόκειτο να τα υποφέρη ένα ένα ξεχωριστά. Και το παράξενο είναι το εξής· ότι δηλαδή τότε **στον κήπο έπαθε και εκείνα ακόμη, που δεν τα έπαθε πραγματικά στο πάθος,** όπως ήταν η εγκατάλειψις της Παναγίας του Μητέρας· η σκληρή πληγή, που του άνοιξε στην πλευρά μετά τον θάνατό του ο στρατιώτης· το να μένη το αμόλυντο σώμα του άταφο τόσον καιρό· το να σφραγίσουν τον τάφο του και τα παρόμοια. Λοιπόν, **η φρίκη και ο τρόμος τόσων κακών, που επρόκειτο να πάθη**, σπρώχνοντας όλο το αίμα στην καρδιά του Ιησού, βρήκε εκεί, σαν ένα κάστρο, την αγάπη του προς τον Πατέρα και προς εμάς από την οποία αγάπη, επιστρέφοντας πίσω το αίμα του, βγήκε από τις φλέβες του και από όλους τους πόρους εκείνου του παναγίου σώματος και έτρεξε στην γη με την μορφή του ιδρώτα· Ιδρώτα όμως που ήταν χονδρός και έμοιαζε με αίμα· «*Και ο ιδρώτας του έγινε σαν σταγόνα αίματος που έπεφτε στην γη*» (Λουκ. 22, 44). **Τι παράξενο άκουσμα! Ο Ιησούς η αυτοαλήθεια, λυπάται και κανείς δεν βρίσκεται να τον παρηγορήση· ο Ιησούς η αυτοανάπαυσις ιδρώνει, αγωνιά, τρομάζει, φοβάται, πονά και κανείς δεν βρίσκεται να τον συμπονέση**· γι' αυτό δίκαιο είχε να φωνάζη· «*Έλπιζα ότι θα βρω κάποιον να μοιρασθή τον πόνο μου και δεν βρέθηκε· και κάποιους να με παρηγορήσουν και δεν βρήκα*» (Ψαλμ. 68, 21).

Τι λες τώρα, εσύ, αμαρτωλέ, σ' αυτό το θλιβερό θέαμα του Ιησού; Σκέπτεσαι άραγε, ότι **η δική σου αγάπη ανάγκασε τον Ιησού όχι μόνο να υποφέρη εκείνα τα βάσανα**, που πραγματικά τα ετοίμαζαν οι εχθροί του, αλλά να θέλη και ο ίδιος προβλέποντας τα παρόμοια βάσανα, **να βασανίση από πρώτα τον εαυτό του**; Σκέφτεσαι, ότι αυτός που επρόκειτο να ξαλαφρώση τα βάσανα των μαρτύρων με μία παρηγοριά υπέροχη, τώρα **επιθυμεί μόνος του και επιβαρύνει τον εαυτό του με τόσα βάσανα για την δική σου αγάπη**; Σκέφτεσαι, ότι ο Ιησούς και προτού ακόμη έλθη ο καιρός του πάθους του, θέλει και πίνει με τον φόβο και με την αγωνία αυτό το πικρό ποτήρι του πάθους του, χωρίς να γλυκάνη τα πάθη της φύσεώς του ούτε με μία σταγόνα χαράς, **για να θεραπεύση τα πάθη της δικής σου**

ανθρώπινης φύσης και για να εξαλείψη από σένα τελείως τους κόπους, τους ιδρώτες, τις λύπες, τον φόβο και την αγωνία του θανάτου; Έτσι θεολογούν ο **άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας** και ο **μέγας Βασίλειος** και πρίν από αυτούς ο **μέγας Παύλος** λέγοντας· «*Για να ελευθερώση εκείνους που από τον φόβο του θανάτου, ήταν υποδουλωμένοι σε όλη τους την ζωή*» (Εβρ. 2, 15). Και, λοιπόν, εσύ βλέποντας τέτοιους ματωμένους ιδρώτες του λυτρωτή σου, **δεν πρέπει να σκεπασθής ολόκληρος από την ντροπή, γιατί μέχρι τώρα δεν αγάπησες εκείνον, που τόσο σε αγάπησε;** Δεν πρέπει να πης με τον Δαυίδ· «*Κάλυψε η ντροπή το πρόσωπό μου;*» (Ψαλμ. 43, 17). **Γιατί δεν μιμήθηκες και συ μία φορά τον λυτρωτή σου, που βρήκε τόσους τρόπους για να υποφέρη για σένα; Έχυσες και κάποια σταγόνα από ιδρώτα, μόνο και μόνο για να αντισταθής στην αμαρτία; Έκανες και συ τέτοιον πόλεμο και αγώνα ενάντια στα πάθη, που σε εξουσιάζουν;** Ή **μπορείς από εδώ και πέρα να σκέφτεσαι, ότι είναι βαρειές οι θλίψεις και οι ιδρώτες και οι κόποι για τις εντολές του Χριστού**, όταν βλέπης έναν Θεό βυθισμένο μέσα στους πόνους και να στάζη από κάθε μέλος ιδρώτα, που να μοιάζη με αίμα; Μη παρακαλώ, αδελφέ, **μη φθάσης σε τέτοια αναισθησία, ώστε να καταπατήσης τους καταματωμένους ιδρώτες που χύνει ο Χριστός για την δική σου αγάπη, και, φοβούμενος τους κόπους γυρίσης πάλι πίσω και ζήσης την προηγούμενη αμαρτωλή ζωή σου**. Αλλά **ευχαρίστησε τον Κύριο**, που τόσο ελεύθερα χύνει το αίμα του για την αγάπη σου, σαν να ήταν νερό, που έχει εξατμισθή και μεταβλήθηκε σε έναν παχύ και χονδρό ιδρώτα· **να ντραπής που μέχρι τώρα ζητούσες τις ανέσεις σου και τις διασκεδάσεις σου μπροστά στον Κύριό σου, που τόσο βασανίζεται και τόση αγωνία έχει για σένα**, όπως λέει και η παροιμία για εκείνους, που κουράζονται πολύ, ότι ίδρωσε το αίμα· και **ζήτησέ του μία σταγόνα από εκείνον τον θεϊκό του ιδρώτα για παντοτινή θεραπεία των παθών σου, για δύναμι της αδυναμίας σου και για να ενισχυθής ώστε να μη φοβάσαι τίποτε το αντίθετο, ούτε αυτόν τον φοβερό θάνατο**. Επειδή γι' αυτά έχυσε ο Κύριος και τον ιδρώτα αυτόν, όπως λέει ο **ιερός Θεοφύλακτος**· «*Αυτά υπέφερε ο Κύριος πρώτα μεν, για να αποδείξη, ότι ήταν άνθρωπος πραγματικά· αλλά και για ένα άλλον μυστικό λόγο, για να χαρίση την υγεία στην κοινή δειλία της ανθρώπινης φύσεως αφού την ξοδεύση στον εαυτό του και κάνει τον εαυτό του υπάκουο στο θείο θέλημα· και οι ιδρώτες που βγαίνουν από τον εαυτό του και πέφτουν κάτω, θα μπορούσε κανείς να πη, ότι σημαίνουν το εξής· το να ξεραίνωνται και να χάνουν την ζωντάνια τους και να απομακρύνωνται από εμάς οι πηγές της δειλίας αφού θα ανδρώνεται και θα δυναμώνη η φύσι μας εν Χριστώ*».

Β'.

Σκέψου, αγαπητέ, την δεύτερη αιτία αυτού του θαυμάσιου ιδρώτα, που ήταν **η λύπη, που δέχθηκε ο Χριστός για τις αμαρτίες**. Γιατί και αυτές παρουσιάσθηκαν μπροστά στα μάτια του μία μία· και σ' αυτόν τον ίδιο καιρό η καρδιά του ήταν

περικυκλωμένη από όλες αυτές σαν από τόσα φίδια, γι' αυτό και **ο τρόμος και ο πόνος του οποίο δέχθηκε γι' αυτές ήταν μεγαλύτερος από όσους πόνους δοκίμασε ποτέ κάποιος άνθρωπος πάνω στην γη**. Γιατί, αν μόνο η κακία μιας αμαρτίας είναι αμέτρητη, πόση κακία μπορει να περιέχη η άβυσσος των αμαρτιών όλων των ανθρώπων, περασμένων, παρόντων και μελλόντων; Τώρα για όλες αυτές τις κακίες πόνεσε ο Χριστός στον κήπο και πόνεσε σύμφωνα με το μέτρο της αμέτρητης αγάπης που είχε προς τον ουράνιο Πατέρα και προς εμάς για την σωτηρία μας πράγμα που κανένας νους δεν μπορεί να το καταλάβη. Γι' αυτό κάθε αμαρτία ήταν σαν ένα κοντάρι καρφωμένο στο βάθος της καρδιάς του και του προξένησε μία πληγή σκληρότερη από εκείνες τις πραγματικές πληγές που περίμενε να του κάνουν σε όλο του το σώμα, σαν να του ήταν περισσότερο ανυπόφορες οι αμαρτίες μας και όχι ο ίδιος ο θάνατος. Γιατί **προτίμησε τον θάνατο, μόνο και μόνο για να εξαφανίση εντελώς και να εξορίση από τον κόσμο αυτό το μεγάλο τέρας την αμαρτία**.

Ένας παρόμοιος πόνος και μία παρόμοια λύπη δεν μπορούσε να βρεθή σε καρδιά άλλου, εκτός από την καρδιά του Ιησού Χριστού, επειδή όσοι άνθρωποι βρίσκονται σ' αυτόν τον κόσμο δεν γνωρίζουν το μεγαλείο του Θεού· γι' αυτό και **ούτε πονούν ούτε υποφέρουν, όπως πρέπει, για τις περιφρονήσεις του Θεού**· οι άγιοι, πάλι, που βρίσκονται μέσα στην θεία μακαριότητα, μολονότι και γνωρίζουν καλλίτερα το θεϊκό μεγαλείο, όμως λόγω της καταστάσεώς τους δεν μπορούν να θλίβονται και να λυπούνται. Αλλά στην περίπτωσι του Χριστού, επειδή ήταν ενωμένα η ευτυχία ως προς την ψυχή και η ιδιότητα να υποφέρη ως προς το σώμα, γι' αυτό, ως άνθρωπος, που μπορούσε να πάθη, **υπέφερε πάρα πολύ βλέποντας την περιφρόνησι του Θεού από τα δημιουργήματά του**· και από αυτά τα δύο ήταν αρκετό να γνωρίση έναν απέραντο ωκεανό πόνου και λύπης· «*Το ποτήρι της καταστροφής είναι μεγάλο και βαθύ*» (Θρήν. 2, 13). Γι' αυτό αυτό το μεγάλο άθροισμα των αμαρτιών όλων των ανθρώπων, όντας φορτωμένο πάνω στους τρυφερούς ώμους του Ιησού Χριστού, σαν ένα φορτίο πάρα πολύ βαρύ και με υπερβολικό όγκο και καταπλακώνοντάς τον από κάτω με υπερβολή· «*Να, λέει, ο αμνός του Θεού, ο οποίος σηκώνει την αμαρτία του κόσμου*» (Ιω. 1, 29)· τόσο στενοχώρησε την καρδιά του, μέχρι το σημείο να βγάλη ιδρώτες σαν αίμα από κάθε μέλος του σώματός του· «*Έγινε ο ιδρώτας του σαν σταγόνες αίματος που έπεφτε πάνω στη γη*» (Λουκ. 22, 44). Ω αμαρτία, αμαρτία που με το αμέτρητο βάρος σου καταβύθισες τον Υιό του Θεού μέσα σε μία θάλασσα λύπης και τον έκανες να στενοχωρήται, να λιποθυμή και να λιγοψυχή τόσο, ώστε επειδή **δεν βρέθηκε άνθρωπος να τον παρηγορήση**, **κατέβηκε ένας άγγελος** από τον ουρανό, για να τον ενισχύση· «*Εμφανίσθηκε σ' αυτόν άγγελος από τον ουρανό, για να τον ενισχύση*» (Λουκ. 22, 43). Ώστε καλά σε είχε προβλέψει ο προφήτης Ζαχαρίας σαν ένα πολύ μεγάλο μολύβι, εξ αιτίας του βάρους που προξενεί σ' εκείνους που το βαστάζουν· «*Τότε το στρογγυλό μολυβένιο καπάκι σηκώθηκε και μία γυναίκα καθόταν μέσα στο κοφίνι και είπε (ο άγγελος δηλαδή) αυτή είναι η ασέβεια*» (Ζαχ. 5,

7).

Τώρα, εσύ, αδελφέ, που μελετάς αυτά, **σκέψου πόσο μέρος από αυτό το βαρύ φορτίο του Ιησού προήλθε από τις δικές σου αμαρτίες και να αισθανθής ντροπή για το μαρτύριο, που προξένησες σ' αυτόν**, που γνώρισε από πρώτα τις κακίες σου· διότι **όση ευχαρίστησι αισθανόσουν εσύ, όταν έκαμνες την αμαρτία, τόσο αντίστοιχο πόνο και θλίψι έδινες στον Ιησού, όταν την προέβλεπε, στον κήπο**. Έτσι, **αν εσύ αμάρτανες λιγότερο, και ο Κύριος κατόπιν θα λυπόταν και θα υπέφερε λιγότερο**· λοιπόν, **ευχαρίστησέ τον χίλιες φορές για την αγάπη, με την οποία φορτώθηκε τις αμαρτίες σου** και σε συμπάθησε, μολονότι **δεν ήσουν άξιος συμπάθειας** λέγοντας και συ προς αυτόν μαζί με τον Ιώβ· «*Βάρος είμαι για σένα*» (Ιώβ 7, 20). Και επειδή αυτός έκλαψε τις αμαρτίες σου με δάκρυα από αίμα, όπως αναφέρεται· «*Ο οποίος κατά τις ημέρες της επίγειας ζωής του, έκανε προσευχές και παρακλήσεις με κραυγή δυνατή προς εκείνον, ο οποίος μπορούσε να τον σώση από τον θάνατο*» (Εβρ. 5, 7), **παρακάλεσέ τον να σου δώση χάρι να τις κλάψης κι εσύ με δάκρυα κατανύξεως πριν να έλθη ο καιρός για να κριθής,** γνωρίζοντας εκείνο που αναφέρει ο Ησαΐας· «*Αφήστε με και μη προσπαθήτε να με παρηγορήσετε· θα κλάψω πικρά*» (Ησαΐας 22, 4).

Γ.

Σκέψου, αδελφέ, την τρίτη αιτία αυτής της βροχής του ιδρώτα του Ιησού, ο οποίος ιδρώτας έμοιαζε με αίμα, που ήταν **η πρόγνωσις της αχαριστίας του**. **Αν όλοι οι άνθρωποι μπορούσαν να ανταποκριθούν με μία ευχάριστη καρδιά στην αγάπη και στα πάθη του Ιησού Χριστού, δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι αυτός θα δεχόταν από αυτό μία πάρα πολύ μεγάλη αφορμή παρηγοριάς στις θλίψεις του**, και, μπορούμε να πούμε, ότι το πέλαγος της λύπης του πάθους του θα μπορούσε να γίνη τότε ένα πέλαγος από γάλα. Επειδή, όμως, σχεδόν όλοι οι άνθρωποι, τόσο αυτοί που είναι άπιστοι, όσο και αυτοί που απέτυχαν ως χριστιανοί, έδειξαν μία **αχάριστη διάθεσι** σε μία τόσο μεγάλη αγάπη και στα πάθη του Ιησού, γι' αυτό **η πρόγνωσις της τόσο μεγάλης αχαριστίας του τόσου αναρίθμητου πλήθους των ανθρώπων, πρόσθεσε μία αμέτρητη λύπη στην καρδιά του λυτρωτή**, γιατί γνώριζε από πριν, ότι κοντά στους τόσο αχάριστους επρόκειτο να είναι **χωρίς ωφέλεια το πάθος του και το αίμα**, που επρόκειτο να χύση για την ελευθερία τους, αυτό αντίθετα επρόκειτο να γίνη **αιτία να γραφή αυστηρότατα η απόφασις της καταδίκης τους**. Γι' αυτό και με παράπονο έλεγε μαζί με τον Δαυίδ· «*Ποια ωφέλεια θα υπάρξη αν χυθή το αίμα μου και αν κατέβω στον τάφο;*» (Ψαλμ. 29, 11). Αυτός γνώριζε από πριν, ότι **πεθαίνη για τους εχθρούς του** και τέτοιους **εχθρούς που δεν θέλουν ποτέ να συμφιλιωθούν μαζί του**, αλλά θέλουν και επιθυμούν να είναι αιώνιοι εχθροί του. Αυτός γνώριζε από πριν, ότι για τέτοιους εχθρούς επρόκειτο όλες οι θεϊκές του φλέβες να αδειάσουν από το αίμα του·

ότι για χάρι τους επρόκειτο να βυθισθή σε έναν **κατακλυσμό από ονειδισμούς και βάσανα** και, με λίγα λόγια, αυτός γνώριζε από πριν, ότι για τέτοιους **αχάριστους αμαρτωλούς** επρόκειτο να ξοδευθούν τόσο πολύτιμα αντιφάρμακα των παθών του και του θανάτου του άδικα και ανώφελα, διότι αυτοί**από δική τους ευθύνη δεν ήθελαν να βοηθηθούν από αυτά** - και να σωθούν, **λόγω της ψυχρότητος της πίστεως και της αγάπης τους,** αλλά ήθελαν να κολασθούν. Ώστε ποιος μπορει να καταλάβη πόση μεγάλη στενοχώρια και λύπη έβαλε στην καρδιά του Ιησού η πρόγνωσις όλων αυτών; Ποιος μπορεί να καταλάβη πόση λύπη πρόσθεσε στον Κύριο ο συλλογισμός αυτός ότι, δηλαδή, **άδικα υποφέρει τόσους κόπους και πόνους και χωρίς ελπίδα να επιτύχη τον σκοπό εκείνον, για τον οποίον υπέφερε, που ήταν η σωτηρία όλων των ανθρώπων και η δόξα του Θεού;** Γι' αυτό και προλαβαίνοντας είπε μαζί με τον προφήτη Ησαΐα· «*Εγώ έκανα την σκέψι, ότι άδικα κουράσθηκα και ανώφελα εξάντλησα την δύναμί μου*» (Ησαΐας 49, 4). Ποιος μπορεί να φαντασθή πόσο του κακοφαινόταν να υποφέρη τόσο και να βασανίζεται σαν μία μητέρα με αμέτρητους πόνους για μία γέννα και κατόπιν να γεννά ένα νεκρό παιδί; Λοιπόν, για όλα αυτά είχε δίκαιο ο Ιησούς να έχη τόση **αγωνία**, ώστε να ιδρώση το αίμα· «*Και επειδή περιέπεσε σε αγωνία, προσευχόταν θερμότερα και έγινε ο ιδρώτας του σαν σταγόνες αίματος, που έπεφταν στην γη*» (Λουκ. 22, 44).

Τώρα εσύ, αγαπητέ, **φαντάσου και σ' αυτήν την ταλαιπωρία του Ιησού, πόσο είναι το μέρος που του πρόσφερες κι εσύ, και ποια ευχαριστία έδειξες στην αγάπη του ή ποιο κέρδος έβγαλες μέχρι τώρα από τους κόπους του;** Εσύ **αμέσως μόλις βγήκες από το θεϊκό λουτρό, που ο ίδιος με το αίμα του σου γνώρισε στην αγία εξομολόγησι, γύρισες πίσω, για να μολυνθής πάλι με τους προηγούμενους μολυσμούς και με τις συνήθεις σου παρανομίες**. Όλα τα μέλη του Ιησού Χριστού **μαρτυρούν την αγάπη**, που σου έδειξε αυτός και που αντίστροφα όλα τα μέλη του Ιησού είναι **μάρτυρες της αχαριστίας που έδειξες σ' αυτόν**. Εκείνο το Αίμα, που έγραψε στα μέλη του την αγάπη του προς εσένα, αυτό το ίδιο γράφει σ' αυτά και την κακή ανταπόκρισι της αχαριστίας σου· και με όλα αυτά εσύ πάλι και πάλι ευχαριστιέσαι να ζης στην συνέχεια την προηγούμενη κακή σου ζωή και επιθυμείς να ζημιώνης παρά να υπηρετής με ψυχρότητα έναν κύριο, στον οποίο έχεις χρέος να προσφέρης το λιγώτερο ιδρώτα αντί ιδρώτα και αίμα αντί αίματος.

Ώστε, **πρέπει να ντραπής πολύ**, αδελφέ, για την προηγούμενη αχαριστία σου και **στο εξής δώσε υπόσχεσι να φανής ευχάριστος στον Θεό** και για εκπλήρωσι της ψυχρότητάς σου πρόσφερε αυτό το ίδιο αίμα του Ιησού Χριστού, το τόσο θερμό και τόσο ποθητό, το οποίο σαν μορφή ιδρώτα τρέχει από όλα τα μέλη του πρόθυμα, ως σμύρνα εκλεκτή, **για να θεραπεύση τις πληγές σου και να σε απομακρύνη τόσο από την αμαρτία**, ώστε να μη βρεθή πάνω σου κανένας μολυσμός ψυχής και σώματος. Γιατί **αυτός ήταν και ο τελικός του σκοπός**, να χύση ο Κύριος και τον

ιδρώτα και το αίμα του, **να καθαρίση την εκκλησία** και να την κάνη ωραία και χωρίς κηλίδα, χωρίς να έχη καμμία ακαθαρσία και ρυτίδα, όπως λέει ο θείος Παύλος· «*Ο Χριστός αγάπησε την εκκλησία και παρέδωσε τον εαυτό του γι' αυτήν, για να την αγιάση, αφού την καθάρισε με το λουτρό του ύδατος για να παρουσιάση στον εαυτό του ένδοξη την εκκλησία, χωρίς να έχη κηλίδα ή ρυτίδα ή κάτι άλλο από τα παρόμοια, αλλά να είναι αγία και άψογη*» (Εφεσ. 5, 25).

(«ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ» ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, Έκδοσις Συνοδία Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Νέα Σκήτη Αγίου Όρους, 2008)

Συνιστούμε ανεπιφύλακτα στους επισκέπτες της ιστοσελίδος μας, το βιβλίο "ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ", απόσπασμα του οποίου παραθέσαμε στο παρόν άρθρο, από τις εκδόσεις Νέας Σκήτης Αγίου Όρους*.*

